

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/171/2023
Identifikačné číslo spisu:	4315207875
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4315207875.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. K. Z., narodeného XX. X. XXXX, H. R. XXX, právne zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Šebom, Levice, Mlynská 2238, IČO: 36099783, proti žalovaným 1/ T. B. L., narodenému XX. A. XXXX, XXXX C., R. u. XX, 2/ T. O., narodenej XX. X. XXXX, XXXX H., F. S. u. 5, Z., obaja právne zastúpení advokátom JUDr. Gabrielom Szabóm, Kolárovo, Kostolné námestie 32, IČO: 42200598, o nahradenie prejavu vôle žalovaných, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 12C/41/2015, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 08. marca 2023 sp. zn. 25Co/114/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 08. marca 2023 sp. zn. 25Co/114/2022 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 03. mája 2022, č. k. 12C/41/2015-604 nahradil prejav vôle žalovaných, že ako predávajúci uzatvárajú so žalobcom ako kupujúcim kúpnu zmluvu zo dňa XX. XX. 2015, v znení dodatku č. 1. zo dňa XX. XX. . 2017, dodatku č. 2, zo dňa XX. XX. . 2018, dodatku č. 3, zo dňa XX. XX. . 2021 a dodatku č. 4, zo dňa XX. XX. . 2022 o predaji nehnuteľností, nachádzajúcich sa v obci E. nad D., vedených na Okresnom úrade Levice, katastrálny odbor pre k. ú. E. tak, že žalovaní 1/ a 2/ odpredávajú, každý svoj spoluvlastnícky podiel a kupujúci kupuje do svojho výlučného vlastníctva prevádzané podiely nehnuteľností vo vlastníctve predávajúcich, nachádzajúce sa v obci E. nad D., ďalej špecifikovaných vo výroku pod písmenami a/ až f/ a to za kúpnu cenu 10.000 eur, v znení predloženom žalobcom, ktorá kúpna zmluva v znení dodatkov tvorí súčasť rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie v podstatnom konštatoval, že žalovaní sa k uzavretiu zmluvy zaviazali v zmluve o budúcej zmluve, ktorú budúcu zmluvu mali so žalobcom uzatvoriť na základe jeho výzvy v lehote do 15 dní po založení listu vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktorých sa zmluva

o budúcej zmluve týkala, na ich meno v katastri nehnuteľností, t. j. po tom, ako bude súdom právoplatne rozhodnuté o povinnosti štátu vydať im dedičstvo ako oprávneným dedičom. Po právoplatnom rozhodnutí o priznaní dedičského práva žalovaným, títo však listom zo dňa 04. 03. 2015 oznámili odstúpenie od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy. Žalobca sa preto domáha svojho práva v súlade s § 50a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.2. Prvoinštančný súd poukázal na to, že strany uzavreli platnú zmluvu o budúcej zmluve. Žalovaným tak vznikol záväzok uzavrieť v dohodnutej dobe kúpnu zmluvu, ktorou prevedú svoje podiely k sporným nehnuteľnostiam na žalobcu, ktorú povinnosť si preukázateľne nesplnili, dôvodiac odstúpením od zmluvy. Žalovaní v odstúpení uviedli tri dôvody a to neprimerane nízku kúpnu cenu, nemožnosť podľa zákona č. 140/2014 Z. z. nadobúdať poľnohospodárske nehnuteľnosti do vlastníctva a dobré mravy. Podľa súdu však kúpna cena neodporuje zákonu. Bola stanovená dohodou zmluvných strán. Pri predaji nehnuteľností medzi súkromnoprávnymi subjektami ustanovenia zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách neplatia, a preto v tomto prípade platí voľné dojednanie kúpnej ceny. Zmluvné strany pri uzatváraní zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy realizovali svoju zmluvnú voľnosť účastníkov zmluvného vzťahu dojednaním kúpnej ceny 10.000 eur, ktorú následne upravili dodatkom na sumu 15.000 eur. Dohoda o cene nejaví žiadne známky neplatnosti, alebo neobvyklosti. Žalobca znášal všetky náklady spojené so sporom, v rámci ktorého sa žalovaní domáhali voči štátu vydania nehnuteľností. Predmetom predaja boli poľnohospodárske pozemky, druh orná pôda a trvalé trávnaté porasty. Žalovaní rovnako neuniesli dôkazné bremeno ohľadom tvrdení, že žalobca predmet kúpy mieni využiť ako stavebné pozemky, resp. na iný účel ako je výkon poľnohospodárskej činnosti. Toto tvrdenie nemá podporu v nijakom dôkaze. Ide iba o ich domnienku/dohad/názor, ktorý súd nemôže v súdnom konaní konvalidovať bez relevantných dôkazov. Žalobca zároveň osvedčil (osvedčením o zápise do evidencie Samostatne hospodáriacich roľníkov a potvrdením o pridelení IČA), že bol oprávneným nadobúdať poľnohospodárske nehnuteľnosti do vlastníctva. Pri rozhodovaní súd prihliadol aj na nález Ústavného súdu SR č. ÚS 20/2014 zo dňa 14. novembra 2018, ktorým boli zrušené obmedzujúce ustanovenia zákona č. 140/2014 Z. z., a poľnohospodársku pôdu tak mohla nadobudnúť aj osoba, ktorá nie je hospodáriacim roľníkom. Pokiaľ ide o rozpor s dobrými mravmi, tento podľa súdu nemôže založiť skutočnosť, že zmluva o budúcej zmluve bola vyhotovená právnym zástupcom, ktorý žalovaných zastupoval v spore o vydanie dedičstva, a že bola výhodnejšou pre žalobcu. Argument, že žalobca uhradil náklady na zastúpenie žalovaných v spore o dedičské právo, do ktorého sporu žalovaní najskôr ani nechceli ísť, a že zmluvu o budúcej zmluve pripravil práve advokát, ktorý žalovaných zastupoval neobstojí, pretože to vzišlo z dohody strán sporu a právnik zmluvu pripravujúci tým bol uzrozumený s právnym a faktickým stavom celej problematiky. Takýto postup nejaví žiadne známky rozporu s dobrými mravmi, neporušuje advokátsku etiku a ani iné normy správania sa, ba priam sa javí ako logický. Napokon žalovaní mali plnú spôsobilosť na právne úkony a do právneho vzťahu vstupovali pri plnom vedomí. Súd preto odstúpenie od zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 04. 03. 2015 nepovažoval za neplatné.

1.3. Argumentáciu žalovaných o zániku ich záväzku uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu ex lege pre podstatnú zmenu okolností, ktorá bola založená na tvrdení žalovaných, že v roku 2007 bolo schválené všeobecne záväzné nariadenie Obce E. nad D., podľa ktorého niektoré zo sporných nehnuteľností mohli byť použité na individuálnu výstavbu rodinných domov, pričom zmluva o budúcej zmluve bola uzatvorená v roku 2012, súd prvej inštancie nepovažoval za logickú. Ak by sa malo jednať o podstatnú zmenu okolností, všeobecne záväzné nariadenie Obce E. nad D. týkajúce sa zámeru bytovej výstavby by malo byť schválené po uzatvorení zmluvy o budúcej zmluve v roku 2012, a nie pred ním. Bolo na žalovaných, aby si pred uzatvorením zmluvy o budúcej zmluve zistili okolnosti využitia sporných nehnuteľností. Podstatná zmena okolností znamená, že okolnosti, za ktorých sa zmluva o budúcej zmluve uzatvorila, sa neskôr zmenili, čo ale nie je daný prípad.

1.4. Súd prvej inštancie preto považoval žalobu za dôvodnú s odkazom na § 50a ods. 1, 2, 3, § 588, § 48 ods. 1, 2, § 49 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 229 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2. Na odvolanie žalovaných Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 08. marca 2023 sp. zn. 25Co/114/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II).

2.1. Odvolací súd uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru o správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň konštatoval dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie podrobne uviedol svoje úvahy, na základe ktorých dospel k záveru uvedeného v odôvodnení rozsudku. Odvolací súd sa s týmito závermi v plnom rozsahu stotožnil a preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a zároveň podľa § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku ďalej poukázal.

2.2. V nadväznosti na odvolaciu argumentáciu žalovaných konštatoval, že žalovaní od zmluvy odstúpili. Z toho vyplýva, že zmluvu o budúcej zmluve považovali za platnú, pretože odstúpiť možno len od platne uzavretej zmluvy, preto nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k dôvodom odvolania žalovaných smerujúcich k neplatnosti zmluvy. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch rozhodnutia vyporiadal s dôvodmi odstúpenia od zmluvy (v bodoch 36. až 38. rozsudku), s ktorými dôvodmi sa stotožnil. Nemožnosť prevodu nehnuteľnosti podľa zákona č. 140/2014 Z. z. nebola žalovanými daná pre nález ústavného súdu a následnú novelu zákona. Odvolávanie sa žalobcov na dobré mravy v súvislosti s konaním ich právneho zástupcu v spore o dedičské práva považoval za irelevantné a nedôvodné. Je zrejmé, že celý proces vybavovania pozemkov do ich vlastníctva ponechali na žalobcovi. To, že podľa ich názoru boli uvedení do omylu, nevedeli o všeobecne záväznom nariadení zastupiteľstva, je na ich ujmu. Platí zásada, že právo patrí bdelým.

2.3. Pokiaľ žalovaní namietali zánik záväzku uzavrieť kúpnu zmluvu pre podstatnú zmenu okolností a za zmenu okolností považovali všeobecne záväzné nariadenie obce, o ktorom nemali vedomosť, podľa odvolacieho súdu toto nariadenie bolo vydané pred podpisom zmluvy o budúcej zmluve. Preto od jej uzavretia nemohla nastať žiadna podstatná zmena okolností majúca za následok zánik záväzku.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) a § 421 písm. a) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie v plnom rozsahu v súlade s § 449 a § 450 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. napadnuté rozhodnutie zmenil a sám vo veci rozhodol.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) dovolatelia videli (i) v nespravodlivosti rozhodnutí nižších súdov, (ii) v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a (iii) v nedostatočne vykonanom dokazovaní.

3.2. Pri namietaní nesprávneho právneho posúdenia žalovaní zopakovali odvolaciu argumentáciu (v prevažnej miere doslovne), ktorou namietali nevyhnutnosť označiť predmet budúcej zmluvy a účastníkov zmluvy v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona. Zdôraznili, že žalobca dodatkami ku kúpnej zmluve opravoval a dopĺňal chýbajúce podstatné náležitosti budúcej kúpnej zmluvy čo sa týka označenia jej účastníkov a predmetu kúpy. Vzhľadom na to, že súd nemôže pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle (predtým § 161 ods. 3 OSP, teraz § 229 CSP) nič na podstatných náležitostiach budúcej zmluvy meniť, dopĺňovať, či upresňovať, je vylúčené, aby neurčité, prípadne v zmluve chýbajúce údaje o identifikácii nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom prevodu, boli upravované výkladom prejavu vôle účastníkov zmluvy o budúcej zmluve. Uvedeným skutočnostiam odvolací ani prvoinštančný súd nevenovali pozornosť a bez akéhokoľvek dokazovania a odôvodnenia vyhovel kúpnej zmluve a všetkým zneniam dodatkov, ktoré žalobca súdu predložil. Žalovaní namietali i to, že kúpna cena dojednaná v zmluve o budúcej zmluve je neurčitá a odmietajú záver súdu, podľa ktorého v konečnom dôsledku bola určená konkrétnou peňažnou sumou, t. j. v konečnom dôsledku celkom 15.000 eur, pretože dodatok k zmluve je neplatný pre absenciu jeho podstatných náležitostí (napr. označenie jeho účastníkov v zmysle zákona, osvedčený podpis budúcich predávajúcich, konečná výška kúpnej ceny stanovená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Podľa dovolateľov kúpna cena bola dojednaná v neprimerane nízkej výške a v rozpore s dobrými mravmi. Zdôraznili, že pri uzatvorení zmluvy boli žalobcom úmyselne uvedení do omylu, nielen ohľadne trhovej ceny nehnuteľností, ale aj ohľadne kvality a stavu nehnuteľností, ktoré predstavujú predmet zmluvy. Do omylu boli uvedení aj v tom smere, že časť nehnuteľností, ktoré tvorili predmet zmluvy boli aj v intraviláne, z čoho je zrejmé ich vyššia hodnota, čo vyplýva aj z potvrdenia a územného plánu Obce E. nad D.. Nie je pritom podstatné, či žalobca mieni využiť predmet kúpy na poľnohospodárske účely, alebo ako stavebné pozemky. V konaní netvrdili, že advokát hájil záujmy žalobcu v spore, kde ani nebol stranou, t. j. v konaní o vydanie dedičstva, ale že v celom procese, ktoré predchádzalo uzavretiu zmluvy, ako aj konania o vydanie dedičstva, bol advokát v

prvom rade činný pre žalobcu, ktorý im advokáta zabezpečil s cieľom bezproblémového získania ich nehnuteľností za podmienok ním určených. Záverom zdôraznili, že sú cudzí štátni občania, nikdy nežili na území Slovenska, čím boli do značnej miery odkázaní na informácie získané pri uzatváraní zmluvy od žalobcu a advokáta, o ktorom si mysleli, že zastupuje aj ich záujmy. Neskôr sa však dozvedeli, že boli uvedení do omylu vo viacerých už spomínaných smeroch. Preto si v žiadnom prípade nezmýlili inštitút podstatnej zmeny okolností s tým, že si pred uzatvorením zmluvy o budúcej zmluve nezistili žiadne okolnosti využitia sporných nehnuteľností. Dovolatelia v dovolaní použili krátke citácie z rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/26/2011 a 3Cdo/244/2018, týkajúce sa problematiky dobrých mravov v občianskoprávných vzťahoch a poukázali na rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/204/2017 v súvislosti s nemožnosťou upravovať výkladom prejav vôle účastníkov zmluvy o budúcej zmluve a s nevyhnutnosťou, aby boli nehnuteľnosti ako predmet budúcej zmluvy označené v zmluve o budúcej kúpnej zmluve v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona.

3.3. Žalovaní mali tiež za to, že dovolacie dôvody uvedené v tomto dovolaní sú aj dostatočným dôvodom hodným osobitného zreteľa, na základe dôvodov ktorých v súlade s § 444 CSP súd môže odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, resp. právoplatnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu nestotožnil s dovolacou argumentáciou žalovaných, zdôraznil, že oba nižšie súdy sa dostatočne vysporiadali so všetkými tvrdeniami žalovaných a navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie pre jeho nedôvodnosť zamietol.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

9. V danom prípade žalovaní vyvodili prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej

alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Žalovaní vyvodzujú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP de facto z (i) nespravodlivosti rozhodnutí nižších súdov založenej explicitne na namietaní, že odvolací súd v poradí prvým zrušujúcim uznesením bez akéhokoľvek dokazovania a v rozpore s ustanovením, podľa ktorého odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný uviedol, že zmluva o budúcej zmluve s jej dodatkom je platná, ktorý právny názor bol pre prvoinštančný súd záväzný, (ii) nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov nižších inšancií, ktoré rozhodnutia im nedali dostatočnú a presvedčivú odpoveď na všetky dôležité právne a skutkové otázky týkajúce sa prejednávaneho prípadu, od ktorých záviselo správne rozhodnutie vo veci, a ktorými sú otázky - ne/platnosti zmluvy o budúcej zmluve pre absenciu určitého a zrozumiteľného dojednania predmetu budúcej zmluvy, ktorý nie je v zmluve označený v súlade s ustanoveniami katastrálneho zákona, rovnako ako aj zmluvné strany; - možnosti/nemožnosti zmeny podstatných náležitostí budúcej zmluvy následnými dodatkami; - neurčitosti dojednania kúpnej ceny a jej rozporu s dobrými mravmi; - nezdôvodnenie nevykonania navrhovaného dokazovania výsluchom žalovanej 2/ a označených svedkov, (iii) nedostatočne vykonaného dokazovania, keď v konaní navrhli súdu vypočuť žalovanú 2/ a svedkov, ktorí boli prítomní pri uzatváraní zmluvy o budúcej zmluve a ktorí by mohli dosvedčiť aké informácie ohľadne predmetu zmluvy im žalobca prezentoval. Súdny ale výsluchy bezdôvodne a bez akéhokoľvek odôvodnenia nenariadili.

11. K námietke dovolateľov o nespravodlivosti rozhodnutí nižších súdov [bližšie pozri predchádzajúci bod a v ňom časť označenú (i)] dovolací súd zdôrazňuje, že v dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inšancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inšancie znovu o nej koná a rozhoduje. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým zrušuje rozsudok súdu prvej inšancie a vec mu vracia na ďalšie konanie je síce výsledkom vecného prejednávania veci, avšak súd nerozhodol konečne o právach a povinnostiach strán. Treba zdôrazniť, že samotná povaha zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inšancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie otvára sporovým stranám možnosť v pokračujúcom spore uplatniť všetky svoje procesné práva, vrátane práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov a takýto postup je legítimný. Tu je potrebné tiež zdôrazniť, že práve postup súdu nižšej inšancie spočívajúci v nerešpektovaní záväzného právneho názoru, vysloveného v zrušujúcom uznesení súdu vyššej inšancie, a to len na základe vlastného uváženia, je neprípustným postupom, ktorý by narušil princíp právnej istoty (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/12/2016). Navyše odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inšancie a pokiaľ sa od neho nemieni odchýliť, dokazovanie nevykonáva. Vychádzajúc z uvedeného je potom možné vyvodiť jedine to, že namietaný procesný postup [bod 3.1. (i)], ktorý je súladný so zákonom, nemohol založiť porušenie práv dovolateľov na spravodlivý proces.

12. Dovolatelia nepreskúmateľnosť rozhodnutí nižších súdov založili na argumentácii prevzatej z dovolania do bodu 13.1. (ii) - (pozri vyššie), z ktorej vyplýva namietanie absencie dôvodov v rozhodnutiach súdov nižších inšancií, predovšetkým súdu odvolacieho.

13. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c.*

Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Práve priblížený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerespektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom strany na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

16. K práve uvedenému sa v odvolacích konaniach pridružuje i faktor umožnenia odvolaciemu súdu procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). V týchto prípadoch síce stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, keď spätosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstoí ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie

nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak ale o takýto prípad (nedoplniteľnosti) nepôjde, z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať význam ako udržateľnosť doplňujúcej argumentácie tohto súdu samej osebe, tak i to, či sa doplnenie nedostane do takého rozporu s argumentáciou súdu prvej inštancie, označenou odvolacím súdom za akceptovanú v plnom rozsahu, pri ktorého existencii by už reálne o splnení podmienok § 387 ods. 2 CSP nemožno hovoriť (ale do úvahy by prichádzala len možnosť, že správnou môže byť nanajvýš - pokiaľ vôbec - argumentácia len jedného z oboch nižších súdov).

17. V danom prípade odvolací súd v napadnutom rozsudku konštatoval dostatočné odôvodnenie, v ktorom súd prvej inštancie podrobne uviedol svoje úvahy, na základe ktorých dospel k záveru uvedeného v odôvodnení rozsudku, s ktorými závermi sa v plnom rozsahu stotožnil a preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku ďalej poukázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatoval, že „... Celé odvolanie je zdôvodnené tvrdením, že zmluva o budúcej zmluve je neplatná. Ani jednou vetou sa nezmienili, prečo považujú ich odstúpenie od zmluvy za neplatné. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že zmluva o budúcej zmluve je platná, je zrozumiteľná, obsahujúca všetky náležitosti a dojednanie ceny je v súlade s dohodou strán. Právny názor odvolacieho súdu bol pre súd prvej inštancie záväzný a jeho povinnosťou bolo skúmať, či došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy žalovanými. Žalovaní od zmluvy odstúpili. Z toho vyplýva, že zmluvu o budúcej zmluve považovali za platnú, pretože odstúpiť možno len od platne uzavretej zmluvy. Odvolací súd nepovažuje za potrebné vyjadrovať sa k dôvodom odvolania žalovaných smerujúcich k neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve, pretože svoj právny názor vyslovil v zrušujúcom uznesení a nestala žiadna zmena skutkového stavu, pre ktorý by musel názor prehodnotiť. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch rozhodnutia vyporiadal s dôvodmi odstúpenia v bodoch 36, 37, 38 rozsudku. Odvolací súd sa s dôvodmi jeho rozhodnutia stotožnil, pretože s kúpnu cenou sa vyporiadal v predchádzajúcom rozhodnutí. Nemožnosť prevodu nehnuteľnosti podľa zákona č. 140/2014 Z. z. nebola žalovanými daná pre nález ústavného súdu a následnú novelu zákona. Dobré mravy žalovaní odvodzovali od kúpnej ceny, k čomu sa odvolací súd vyjadril. Odvolávanie sa žalobcov na dobré mravy v súvislosti s konaním ich právneho zástupcu JUDr. Nyúla považoval za irelevantné a nedôvodné. Žalovaní sú osoby spôsobilé na právne úkony, udelili plnomocenstvo advokátovi. Je zrejmé, že celý proces vybavovania pozemkov do ich vlastníctva ponechali na žalobcovi. To, že podľa ich názoru boli uvedení do omylu, nevedeli o všeobecne záväznom nariadení zastupiteľstva, je na ich ujmu. Platí zásada, že právo patrí bdelým. V závere odvolania žalovaní namietali zánik záväzku uzavrieť kúpnu zmluvu pre podstatnú zmenu okolností. Za zmenu okolností považovali všeobecne záväzné nariadenie obce, o ktorom nemali vedomosť. Toto nariadenie bolo vydané pred podpisom zmluvy o budúcej zmluve. Preto od jej uzavretia nemohla nastať žiadna podstatná zmena okolností majúca za následok zánik záväzku.“ Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie napadnutého odvolaním dovolateľov, ktorý súd sa najskôr zaoberal platnosťou právneho úkonu, ktorý mal založiť medzi stranami vzťah zo zmluvy o budúcej zmluve podľa § 50a ods. 1 Občianskeho zákonníka, vyplýva záver, že „Dojednanie zmluvných strán predmetu predaja nehnuteľností obsiahnuté v zmluve o budúcej zmluve zo dňa 17. 10. 2012 v spojení s Dodatkom k tejto zmluve zo dňa 26. 10. 2012, považuje súd za jasné, určité a zrozumiteľné. Citovanú zmluvu o budúcej zmluve a tiež dodatok k nej vyhodnotil ako právny úkon platný, z obsahu ktorého možno vyvodiť vôľu strán uzavrieť zmluvu o budúcej zmluve a tiež je jednoznačne možné určiť predmet predaja a tiež kúpnu cenu. Predmet kúpy závisel od výsledku konania o vydanie dedičstva, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 12C/524/2012, a preto bolo jednoznačne možné určiť predmet kúpy kúpnej zmluvy zo znenia výroku rozsudku č. k. 12C/524/2012-172 zo dňa 09. 01. 2015. Za splnenú považoval súd aj podmienku písomnej formy právneho úkonu, keďže predmetom zamýšľaného budúceho prevodu mala byť nehnuteľná vec, kedy sa vyžaduje pre platnosť právneho úkonu (už samotnej kúpnej zmluvy) písomná forma, ako aj podmienku náležitostí budúcej zmluvy, v danom prípade zmluvy kúpnej, ktorými sú predmet kúpy, ktorý bol dostatočne individualizovaný (v súlade s výpismi z LV), a to aj v súlade so zákonom o katastri nehnuteľností, ako aj kúpna cena, ktorá bola určená konkrétnou peňažnou sumou, t. j. v konečnom dôsledku celkom 15.000 eur. Súd preskúmal citované právne úkony tiež z hľadiska, či neobsahujú ustanovenie o možnosti modifikovať kúpnu cenu predmetu kúpy, a to najmä z dôvodu zmien v cenách nehnuteľností v dobe, počas ktorej sa viedol na Okresnom súde Levice spor o vydanie

dedičstva. Súd však žiadne obdobné ustanovenie zmluvy, resp. dodatku k nej nenašiel, a preto bolo z ich znenia jasné, že zmluvné strany sa dohodli na fixnej kúpnej cene.". Z ani jedného rozhodnutia však nevyplýva odpoveď na námietky žalovaných z odvolania (následne uplatnených i v dovolaní) týkajúcich sa nimi prezentovanými dôvodmi tvrdenej neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve. Odpoveď na podstatné námietky nie je možné odmietnuť iba jednoduchým odkazom odvolacieho súdu na svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie, v ktorom už konštatoval platnosť zmluvy, je tomu tak z dôvodu, že v skoršom odvolacom konaní bol odvolateľom žalobca, z čoho logicky vyplýva, že odvolací súd riešil námietky žalobcu ako strany sporu v tomto štádiu konania neúspešnej. Dovolatelia odvolacie námietky mohli prvý krát uplatniť až v následnom odvolacom konaní, preto z hľadiska práva žalovaných na spravodlivý proces sa podľa najvyššieho súdu odvolací súd nemohol zbaviť povinnosti odpovedať na odvolaciu argumentáciu žalovaných len jednoduchým odkazom na skoršie zrušujúce uznesenie.

18. Podľa najvyššieho súdu ide o nepreskúmateľný rozsudok, ak súd v odôvodnení jeho písomného vyhotovenia v rámci právneho posúdenia iba odkáže na svoje skoršie zrušujúce rozhodnutie vydané na základe odvolania strany stojacej oproti neskorším odvolateľom s protichodnými záujmami v spore bez toho, aby v ňom konzistentne nadväzujúc na ich odvolaciu argumentáciu vyložil svoju vlastnú právnu kvalifikačnú úvahu tak, aby bolo zrejmé, ako túto argumentáciu právne posúdil. Žalovaní v odvolaní argumentovali neplatnosťou zmluvy o budúcej zmluve z dôvodov zrozumiteľne a jasne prezentovaných [bod 13.1. (ii)], dokonca podporených aj judikatúrou najvyššieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

19. Napokon z odôvodnení rozhodnutí nižších súdov nevyplýva ani odpoveď na námietku žalovaných o neodôvodnení nevykonania nimi navrhovaného dokazovania výsluchom žalovanej 2/ a označených svedkov.

20. Najvyššiemu súdu tiež nedá nereagovať na argumentáciu odvolacieho súdu podľa ktorej, " ... Žalovaní od zmluvy odstúpili. Z toho vyplýva, že zmluvu o budúcej zmluve považovali za platnú, pretože odstúpiť možno len od platne uzavretej zmluvy. ... „. Predmetná argumentácia totiž prehliada, že na absolútnu neplatnosť zmluvy súd prihliada ex offio, že strana v takomto prípade nemusí tvrdiť a namietat neplatnosť takéhoto úkonu, že súd je povinný skúmať všetky dôvody absolútnej neplatnosti, ak sám takúto neplatnosť vyvodí, alebo ak je neplatnosť úkonu tvrdená, a že je potrebné rozlišovať dôvody neplatnosti, ktoré musia byť tvrdené, medzi ktoré je možné zaradiť tie, ktoré ležia na strane subjektu neplatnosti sa dovoľávajúceho (nedostatok slobody, rozpor s dobrými mravmi, príp. omyl), a ostatné, ku ktorým je nutné prihliadať z úradnej povinnosti (nedostatok formy, neurčitosť, nespôsobilosť subjektu zmluvu uzavrieť, rozpor so zákonom). Inými slovami povedané, súd síce na absolútnu neplatnosť úkonu prihliada z úradnej povinnosti, avšak len vtedy, ak sa o dôvode neplatnosti procesne korektným spôsobom dozvie. V prejednávanej veci žalovaní zrozumiteľne označili dôvody neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve, s ktorými sa súdy mali relevantne zaoberať (vyčerpávajúcim spôsobom) bez ohľadu na to, či žalovaní od namietanej zmluvy ne/odstúpili. Argumentácia založená na tvrdení, že ak zmluvná strana od zmluvy odstúpila, považuje ju za platnú, nie je pre prejednanú vec a povinnosť odpovedať na odvolacie námietky žalovaných, patričná.

21. Ak žalovaní namietali aj rozpor zmluvy o budúcej zmluve s dobrými mravmi, dovolací súd pre ďalšie konanie považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní námietky rozporu s pravidlami morálneho charakteru, pri hľadaní spravodlivého riešenia a v konkrétnom prípade pri posudzovaní platnosti právneho úkonu v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, musí súd vziať do úvahy všetky okolnosti a súvislosti, ktoré sú mu známe. Vytváranie vôle a jej deformácia môže byť dlhodobým procesom. Preto je potrebné zohľadniť aj okolnosti, ktoré predchádzali vzniku právneho úkonu, platnosť ktorého je spochybňovaná, pohnútky zúčastnených strán, ich obozretnosť (v zmysle zásady „vigilantibus iura“), existenciu či, naopak, absenciu dobrej vôle a podobne. Všeobecný súd sa nemôže obmedziť len na skúmanie písomného prejavu vôle (textu zmluvy). V takom prípade je možné hovoriť iba o posúdení prejavu (podobne už citovaný nález sp. zn. III. ÚS 196/2017). To však nevypovedá nič o náležitostiach vôle, medzi ktoré radí právna teória jej danosť (existenciu), vážnosť, slobodu a absenciu omylu (Luby Š. in Knapp, V., Luby Š. Československé občanské právo, svazek I, 2. vydání. Praha,

1997, s. 90). 24. Všeobecný súd pri rozhodovaní nesmie zabúdať ani na to, že „hranice vzájomného súžitia nie sú definované len právom, ale tiež morálkou, etikou a zvykmi, ktoré vytvárajú zásady existencie každého spoločenstva" [Petr Bohata. Dobré mravy v nemeckom práve. Právní rozhledy 9/1999, s. 466 a nasl.; ďalej len „Bohata, 1999"). Tieto zásady sú do zákona vtelené pod pojmom „dobré mravy", ktoré možno vyjadriť tiež ako „čítanie každého poctivo a spravodlivo zmýšľajúceho človeka" (Bohata, 1999). Práve zásada výkonu práva v súlade s dobrými mravmi predstavuje významný korektív, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti, a to dokonca aj keby mal rozhodnúť *praeter legem* či *contra legem* (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 34/09). Rozpor s dobrými mravmi môže byť zistený až po preskúmaní všetkých okolností úkonu (pohnútok, účelu, ktorý sleduje), nemusí spočívať len v samotnom obsahu právneho úkonu. Preto prichádza do úvahy aj prípad, keď vyjde rozpor s dobrými mravmi najavo až po zhodnotení viacerých nadväzujúcich právnych úkonov (Bohata, 1999). Konkretizáciu toho, čo v kontexte danej spoločnosti znamená rozpor s dobrými mravmi, je možné nájsť predovšetkým v základných ústavných právach, ktoré do horizontálnych právnych vzťahov prenikajú práve cez pojmy, ako sú dobré mravy.

22. Nedostatočnosť, resp. absencia argumentácie súdov v tomto smere sa obhájiť nedá, navyše ak z rozhodnutí nie je možné vyčítať pre vec zásadné skutočnosti z pohľadu odvolacej argumentácie žalovaných, ktorá sa potom pochopiteľne preniesla do tej dovolacej, pričom treba bezvýhradne trvať na tom, že práve odvolací súd (pokiaľ tak neurobil už súd prvej inštancie) má povinnosť poskytnúť naozaj pádne a dostatočne presvedčivé argumenty na podporu svojho záveru o nárokovateľnosti uplatneného práva žalobcom.

23. Vzhľadom na vyslovené porušenie označeného práva najvyšší súd nepovažuje za potrebné sa bližšie zaoberať ďalšími námietkami dovolateľov. V danej súvislosti už len dopĺňa, že z hľadiska námietky nesprávneho právneho posúdenia poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej v hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že ak dovolací súd zistí, že dovolanie je prípustné a dôvodné z dôvodov zmätočnosti, nemusí už skúmať uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, keďže napadnuté rozhodnutie musí zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. Dovolací súd už ako posledné pripomína, že ak dovolací súd (obdobne to platí i pre súd odvolací) zruší rozsudok odvolacieho súdu a vráti mu vec na ďalšie konanie, odvolací súd nesmie odôvodnenie svojho nového rozsudku koncipovať tak, že iba dopĺňa pôvodné odôvodnenie zrušeného rozsudku. Zrušený rozsudok v čase opätovného rozhodovania už právne neexistuje. (obdobne pozri nález Ústavného súdu SR z 26. apríla 2017, sp. zn. II. ÚS 754/2016) Opomenúť nemožno ani to, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa tým stáva neobhájiteľné, čomu je potrebné sa v ďalšom konaní vyvarovať.

25. Keďže dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, odpadol dôvod rozhodovania o návrhu dovolateľov na odklad vykonateľnosti, resp. právoplatnosti (dovolatelia nevedeli identifikovať ten správny nástroj ochrany) napadnutého rozhodnutia.

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

27. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.